

SLAVA LA CARE SUNTEM CHEMAȚI

Sfântul Teofan
Zăvorâtul,
icoană

Prăznuind Schimbarea la Față a Domnului, suntem datori să ne însușim însemnătatea ei și să dăm chip în noi înțelesului ei.

Nu pentru Sine însuși a arătat Domnul, prin Schimbarea la Față, slava Dumnezeirii Sale în omenitate, ca Cel slăvit dinainte de veci.

El a vrut să arate la ce slavă înalță El în Sine firea omenească, iar prin aceasta pe orice om: *slava Schimbării Lui la Față este slava noastră în Domnul Iisus Hristos.*

El parcă ne-ar spune: „*Iată cum o să fiți!*”

Adevărat e cuvântul Domnului! Fără îndoială, așa sunt meniți să fie toți cei ce cred în numele Lui – însă așa ne vom arăta de-abia după cea de-a Doua Venire a lui Hristos, după învierea tuturor și după reorânduirea a toate; ne vom arăta când vom fi vrednici de aceasta.

Acum se pune întrebarea: cum să ne facem vrednici de asta?!

Trebuie să ne schimbăm la față lăuntric *în această viață*, ca în cea viitoare să primim slava în care a arătat Domnul omenitatea Sa când S-a schimbat la față.

Iată spre ce trebuie, prin urmare, să se îndrepte toată grija noastră: să ne zidim după omul lăuntric (Rom. 7, 22), schimbându-ne la față în el din slavă în slavă de la Domnul Duhului (II Cor. 3, 18).

După cum știți, este în noi un om lăuntric, omul cel tainic al inimii.

Ați ascultat, bineînțeles, cum le grăiește Apostolul Petru femeilor: "Podoaba voastră să nu fie cea din afară — împletirea părului, podoabele de aur și îmbrăcarea hainelor scumpe, ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nesticăcioasa podoabă a duhului blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu" (I Petr. 3, 3-4). Sau, cum zice altundeva Apostolul Pavel: "*Mă rog să vă întăriți în omul lăuntric prin Duhul lui Dumnezeu*" (vezi Efes. 3, 16).

Tocmai pe acest om lăuntric îl vom înălța din slavă în slavă.

„Eu lumină am venit în lume”, zice Domnul.

Lumina aceasta este lumina adevărului adusă de El pe pământ, lumina cunoașterii dumnezeiești. S-a întunecat mintea noastră și s-a făcut beznă. Vine Domnul și o luminează. [...]

A venit Domnul să refacă frumusețea noastră cea dintâi, și iată ce poruncește: fericiți cei săraci cu duhul, fericiți cei blânzi, fericiți făcătorii de pace, fericiți cei curați cu inima, fericiți cei răbdători.

"Lepădați, zice, patimile, care vă necinstesc și vă întunecă, și fericiți veți fi. Refaceți în voi înșivă curăția obiceiurilor, întru care era fericit strămoșul Adam și sunt fericiți locuitorii cerului".

"*Fiți sfinți*", zice Domnul, *precum Eu sunt sfânt*" (I Petr. 1, 16). Și aici nu este nimic de prisos și exagerat, pentru că noi suntem după chipul Celui ce ne-a zidit. Chipul acesta a fost stricat prin

cădere.

El trebuie refăcut. Cum? La fel cum refac pictorii tablourile stricate. Ei ghicesc formele părților, găsesc culorile potrivite, așa cum erau în original, și refac astfel, parte după parte, întreg tabloul, așa cum era acesta la început. Trebuie să refacem dispozițiile cele bune, potrivnice patimilor. Astfel, să stingem mânia și să primim în noi blândețea, să înăbușim egoismul și să refacem dra-gostea, să alungăm invidia și să ne întărim în împărtășirea de bucuria aproapelui, să încetăm a mai osândi și să lăudăm, să nu ne mai însușim cele necuvenite, ci să dăm, și așa mai departe. Astfel, dezrădăcinând patimă după patimă și înrădăcinând virtute după virtute, ne vom întoarce la curăția dintâi; dezbrăcându-ne de omul cel vechi, ne vom îmbrăca în cel nou, care este zidit după chipul lui Dumnezeu, întru dreptate și întru cuvioșia adevărului (vezi, Efeseni 4, 22, 24), *ne vom*